

Arrest

nr. 289 375 van 26 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2022 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 10 november 2017, diende op 27 november 2017 een verzoek tot internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Italië op 16 december 2011 (Eurodac).

1.2. Op 28 januari 2019 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 14 augustus 2019, nr. X).

1.3. Verzoeker diende op 4 oktober 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

- 1.4. Op 30 januari 2020 verklaarde de commissaris-generaal het tweede verzoek niet-ontvankelijk.
- 1.5. Op 15 juni 2020 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.6. Op 14 december 2020 verklaarde de commissaris-generaal het derde verzoek niet-ontvankelijk.
- 1.7. Op 25 januari 2021 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.
- 1.8. Op 22 februari 2021 verklaarde de commissaris-generaal het vierde verzoek niet-ontvankelijk.
- 1.9. Op 27 juli 2021 diende verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Oostenrijk op 1 juni 2021 (Eurodac).
- 1.10. Op 3 maart 2022 verklaarde de adjunct-commissaris het vijfde verzoek niet-ontvankelijk. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 4 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 27/07/2021
Overdracht CGVS: 26/08/2021

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren op [1989] in het dorp Kwaja Akbar van het district Pul-i-Alam van de provincie Logar. U woonde tien à vijftien jaar in Kwaja Akbar waarna u met uw familie de oorlog ontvluchtte en in de stad Jalalabad en in Pakistan verbleef. Na zeven jaar in Pakistan keerden jullie terug naar Khwaja Akbar. Drie à vier jaar later begon u in de stad Kabul in de kunsthandel te werken en opende u uw eigen winkel. U woonde en werkte ongeveer vier à vijf jaar in de Afghaanse hoofdstad. Omstreeks het jaar 2012 verliet u Afghanistan en reisde u naar het Verenigd Koninkrijk waar u ongeveer vijf jaar verbleef zonder verblijfsvergunning. In het jaar 2016 keerde u vrijwillig van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan terug om met uw nicht in het huwelijk te treden. U vestigde zich in het huis van uw schoonvader in de stad Kabul waar u probeerde om opnieuw een kunstwinkel te openen. U verbleef een jaar tot anderhalf jaar in Kabul tot problemen met twee maffialeiders, M.A. en B.A. , u Afghanistan deden ontvluchten. Uw broer M.S. werd immers door deze twee maffialeiders ontvoerd, gedwongen om te dansen en misbruikt. Kort na zijn ontvoering werd uw broer N.S. ernstig verwond door deze maffiosi toen hij weigerde M. aan hen over te leveren. Ook nadat M. en N. Afghanistan in de zomer van 2015 ontvluchtten en op 24 september 2015 in België internationale bescherming aanvroegen bleven deze twee mannen uw moeder onder druk zetten om M. aan hen te overhandigen. Omdat ook u door M.A. en B.A. met de dood bedreigd werd verliet u Afghanistan in de lente van 1396 (Afghaanse kalender, 2017). Na een reis van tweeënhalve maand kwam u op 10 november 2017 in België aan. U diende een eerste verzoek tot internationale bescherming in op 27 november 2017.

Op 28 januari 2019 weigerde het CGVS u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. In het beroep dat u indiende oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 14 augustus 2019 eveneens dat u geen van beide beschermingsstatuten toegekend kan worden. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder het Belgisch grondgebied te hebben verlaten vroeg u op 4 oktober 2019 voor een tweede maal internationale bescherming aan. In uw tweede verzoek wijzigde u uw geboorteplaats en stelde u nu in de stad Kabul geboren te zijn. Voorts sloot u zich volledig aan bij de motieven die u in uw eerste verzoek uiteenzette. U herhaalde dat M. en N. uw broers zijn, dat u bij terugkeer naar Afghanistan gedood gaat worden door de mensen waarmee u problemen heeft en dat uw vrouw en uw dochter uit vrees voor uw tegenstanders uw huis hebben verlaten en zijn ingetrokken bij uw schoonvader. Voorts vertelde u dat u een DNA-test gaat laten uitvoeren om aan te tonen dat M. en N. daadwerkelijk uw broers zijn en dat u in uw Messengeraccount een video heeft waarin te zien is hoe uw tegenstanders mensen op een huwelijksfeest doden. U voegde eraan toe dat in Kabul dagelijks vijf tot tien mensen het leven laten door toedoen van commandanten en dat ook A.J. enkele dagen geleden door uw vijanden werd gedood. U legde geen stukken neer ter staving van uw eerste volgend verzoek.

Op 31 januari 2020 oordeelde het CGVS dat u in uw eerste volgend verzoek geen nieuwe elementen aanhaalde die uw kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergrootten en verklaarde uw verzoek niet-ontvankelijk. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 15 juni 2020 diende u een tweede volgend verzoek in. In uw derde verzoek herhaalde u de vrees die u in uw eerste en tweede verzoek uiteenzette en benadrukte u dat uw belagers nog steeds actief zijn in uw wijk en nog steeds actief naar u op zoek gaan. Ter staving van uw tweede volgend verzoek legde u de resultaten van een DNA-test neer om aan te tonen dat u, M. en N. broers zijn, een rapport over het fenomeen Bachi Bazi in Afghanistan en een schrijven van uw advocaat. In zijn schrijven sloot uw advocaat zich bij uw uitspraken aan en wees hij er bijkomend op dat u recht heeft op de internationale beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, c omwille van de hoge mate aan willekeurig geweld in de stad Kabul.

Op 15 december 2020 oordeelde het CGVS dat uw tweede volgend verzoek niet-ontvankelijk was omdat u opnieuw nieuwe elementen aanbracht die uw kans op een internationale bescherming aanzienlijk vergrootten. U diende geen beroep in tegen de beslissing van het CGVS.

Zonder het Belgische grondgebied te verlaten verklaarde u zich op 25 januari 2021 voor een vierde keer vluchteling. In uw derde volgend verzoek, herhaalde u uw vrees om gedood te worden bij terugkeer naar Afghanistan. U wees erop dat de veiligheidssituatie in Kabul verslechterde en dat uw vijanden over uw wijk regeerden. Verder gaf u aan dat uw maternale oom naar Iran verhuisde na een clash met een bende. U legde geen stukken neer ter staving van uw derde volgend verzoek. Op 22 februari 2021 nam het CGVS in uw derde volgend verzoek een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U trok naar Oostenrijk om er een verzoek in te dienen. Het intentie van de Oostenrijkse autoriteiten om u de vluchtelingenstatus toe te kennen werd doorkruist door de vraag van België om u in het kader van de Dublin reglementering terug te nemen. Vervolgens diende u op 27 juli 2022 een vierde volgend verzoek om internationale bescherming in. In uw huidig verzoek geeft u aan dat u vreest gedood te worden bij terugkeer naar Afghanistan. U wijst hiervoor op de machtsovername door de Taliban en de tewerkstelling van uw broer M. als tolk voor het Amerikaanse leger, waardoor u en uw familie gevaar lopen vanwege de Taliban. Tenslotte vertelt u dat de Taliban van deur tot deur gaan om mensen te vermoorden en jonge meisjes mee te nemen. Ter staving van uw huidig verzoek legt u tien foto's van uw broer met Amerikaanse soldaten en een laissez-passer voor de reis van Oostenrijk naar België en een werkbelofte in Oostenrijk neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerdere verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

In uw huidig verzoek schuift u een nieuw asielmotief naar voren. Met name dat u en uw familieleden gevisieerd gaan worden door de vroegere tewerkstelling van uw broer als tolk voor het Amerikaans leger. Immers volgens u heeft de taliban verklaard dat ze op zoek zijn naar mensen en – in het bijzonder hun families die voor de Amerikanen gewerkt hebben (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vragen 18, 19). U laat evenwel na om in concreto uw vrees voor de taliban omwille van de tewerkstelling van uw broer aan te tonen. Vooreerst legt u niet het minste bewijs neer van deze verklaring van de taliban dat ze al de werknemers van de Amerikanen en hun families zouden viseren. Desalniettemin blijkt uit de Afghanistan Country Focus van Easo van januari 2022 (te raadplegen op : https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) dat er inderdaad vroegere werknemers van buitenlandse troepen het slachtoffer werden van wraakacties van leden van de taliban. De informatie verduidelijkt evenwel ook dat er geen sprake is van systematische vervolging van vroegere werknemers maar van individuele incidenten verspreid over het hele land. Bovendien blijkt er eveneens dat familieleden slechts in sommige gevallen gevisieerd werden en dan in het bijzonder in de zoektocht naar de vroegere werknemer. Een loutere verwijzing naar het werk van uw broer kan derhalve niet volstaan om een beschermingsnood in uw hoofde aan te tonen. Daarbij dient er aangestipt dat u geen enkele indicatie dat de taliban op de hoogte is van de tewerkstelling van uw broer, jullie familiebanden en hun vervolgingsdrang aanlevert tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bracht u deze indicaties aan in de maanden na uw interview. Evenmin verduidelijkt u waarom de taliban nog steeds interesse in de persoon van uw broer zou hebben zo'n zeven tot acht jaar na zijn definitieve vertrek uit Afghanistan (CGVS 10/4/2018, p.4). Evenzo brengt u geen enkel stuk aan ter staving van uw bewering dat de taliban van deur tot deur gaat om mensen te vermoorden of meisjes te ontvoeren (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Er moet dan ook besloten worden dat u door uw verwijzing naar het werk van uw broer en uw blote bewering over de intentie en de praktijk van de taliban geen nieuw element dat uw kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergroot aanreikt. De neergelegde foto's van uw broer met Amerikaanse militairen kunnen geen actuele beschermingsnood in uw hoofde aantonen en evenmin kan er uit deze stukken afgeleid worden dat de man in de foto's daadwerkelijk uw broer is.

De laissez-passer en de werkbelofte kunnen niet beschouwd worden als elementen die uw kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergrootten.

Aldus heeft uzelf geen elementen of stukken aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de Taliban in uw geval een nieuw element zou zijn dat de kans aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming, noch zijn er in het dossier dergelijke elementen aanwezig.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekschrift

Verzoeker meent vooreerst dat er wel degelijk nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Verzoeker licht theoretisch toe.

Verzoeker volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld en verwijst naar rechtspraak van de Raad en licht theoretisch toe.

Voorts meent verzoeker dat er geen rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd.

Verzoeker dient ook te worden beschouwd als behorende tot de groep van jonge ‘verwesterde’ Afghanen. Verzoeker licht uitgebreid toe en benadrukt het Hazara-profiel van verzoeker.

Verzoeker betoogt verder dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Voorts wijst verzoeker op de precare situatie in Afghanistan. Verzoeker licht uitgebreid toe. Verzoeker stelt dat een terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Verzoeker meent verder dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming en verwijst naar het risico op willekeurig geweld in Logar alsook naar de mensonterende omstandigheden. Verzoeker licht uitgebreid toe. Verzoeker verwijst opnieuw naar artikel 3 van het EVRM.

Tot slot haalt verzoeker als persoonlijke omstandigheden aan dat hij afkomstig is uit het district Pul-i-Alam betreft op heden gebied onder controle van de Taliban. Verzoeker is ook vijf jaar geleden uit Afghanistan vertrokken. Het administratief dossier bevat geen elementen die aantonen dat verzoeker over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst te bereiken en zijn familie die aldaar verblijft.

Verzoeker verwijst ook naar zijn gepercipieerde verwestering.

2.1.2. In een nota met opmerkingen zet de commissaris-generaal uiteen dat geen gegrond middel werd aangevoerd. Hij brengt tevens volgende documenten ter kennis:

- “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van maart 2022;
- Het EUAA-rapport “Country Guidance Afghanistan” van april 2022.

2.1.3. In een aanvullende nota van 24 maart 2023 brengt de commissaris-generaal volgende richtlijnen en landeninformatie ter kennis:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;

- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf.

2.1.4. In een aanvullende nota van 30 maart 2023 legt verzoeker een aanvullende nota neer die luidt als volgt:

“Verzoeker wijst erop dat zijn verzoek tot internationale bescherming dateert van voor de machtsovername. Verzoeker is niet in de mogelijkheid geweest om aanvullende documenten over te maken aan verwerende partij. Verzoeker wijst erop dat hij werkzaam was in de reclamesector, hetgeen door de taliban als des duivels wordt beschouwd. De situatie in Kabul is bovendien zeer sterk gewijzigd.

Verzoeker ziet niet in hoe hij vooreerst deze elementen met betrekking tot de machtsovername kon overmaken. Zijn verzoek vond immers plaats voor de machtsovername. Verzoeker wenst hierover door verwerende partij gehoord te worden.

Verzoeker wijst erop dat hij ondertussen meer dan 5 jaar in België verblijft.

Er kan niet voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongeren die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in Europa heeft doorgebracht. Zijn jonge leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat kan worden aangenomen dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via school waar hij sociale contacten en vriendschappen heeft gesloten met Belgische jongeren, het verblijf in het opvangcentrum, zijn tewerkstelling..., onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt dat hij, gelet op zijn jonge leeftijd, niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelf niets bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Dit brengt het risico mee dat hij onder aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er kan in deze niet voorbijgegaan worden aan de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten thans uitgevaardigd zijn. Verzoeker wijst erop dat hij er hier een andere levensstijl op nahoudt (gebruik alcohol, bezoeken van discotheken, diverse relaties,...à)

Gelet op zijn jonge leeftijd, het gegeven dat verzoeker uit een ruraal en conservatief milieu in de provincie Logar afkomstig is, het feit dat zijn broer sinds jaar en dag in België woont (verzoeker woont bij hem in) is het duidelijk dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt.

Tenslotte dient rekening gehouden te worden met de onduidelijkheid op heden wat betreft de perceptie en de potentiële behandeling van de personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben.”

Ter ondersteuning van de aanvullende nota legt verzoeker volgende stukken neer:

- Bewijs werk reclamesector (stukken 1-3);
- Loonfiches (stukken 4-8);

- Fiscale fiche (stuk 9).

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet: *“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53-2555/001, p. 23-24*).

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat de voorwaarde van nieuwe elementen of feiten die aan de orde zijn, zoals bepaald in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, is vervuld.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking

2.3. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige, vijfde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

In het kader van verzoekers eerste verzoek werd er geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande zijn beweerd vervolging (RvV 14 augustus 2019, nr. 224 952).

In het kader van de daaropvolgende verzoeken werd geoordeeld dat er geen nieuwe elementen werden aangebracht in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van onderhavig, vijfde verzoek, volhardt verzoeker in zijn verklaringen, verwijst hij naar zijn jonge leeftijd, de veranderde situatie in Afghanistan en op het gegeven dat hij zal worden gepercipieerd als verwesterd.

Verzoeker kan echter geen afbreuk doen aan de vier voorgaande beslissingen waar hij in zijn verzoekschrift louter volhardt in de waarachtigheid van zijn verklaringen zonder verdere duiding te geven, aangezien deze beslissingen ondertussen definitief zijn geworden. Het voortzetten van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, vormt geen nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/3 respectievelijk artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Voorts verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd. De Raad merkt echter op dat verzoeker reeds 34 jaar oud is en op het ogenblik dat hij België is binnengekomen in 2017 ook al 28 jaar oud was, zodat het feitelijke grondslag mist dat verzoeker een jonge leeftijd heeft waarmee onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

Verzoeker verklaarde in het kader van zijn vijfde verzoek tevens dat hij een risico liep vanwege het feit dat zijn broer als tolk werkte voor de Amerikaanse strijdkrachten. De bestreden beslissing merkte hieromtrent terecht het volgende op:

"In uw huidig verzoek schuift u een nieuw asielmotief naar voren. Met name dat u en uw familieleden geïsoleerd gaan worden door de vroegere tewerkstelling van uw broer als tolk voor het Amerikaans leger. Immers volgens u heeft de taliban verklaard dat ze op zoek zijn naar mensen en – in het bijzonder - hun families die voor de Amerikanen gewerkt hebben (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vragen 18, 19). U laat evenwel na om in concreto uw vrees voor de taliban omwille van de tewerkstelling van uw broer aan te tonen. Vooreerst legt u niet het minste bewijs neer van deze verklaring van de taliban dat ze al de werknemers van de Amerikanen en hun families zouden viseren. Desalniettemin blijkt uit de Afghanistan Country Focus van Easo van januari 2022 (te raadplegen op : https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) dat er inderdaad vroegere werknemers van buitenlandse troepen het slachtoffer werden van wraakacties van leden van de taliban. De informatie verduidelijkt evenwel ook dat er geen sprake is van systematische vervolging van vroegere werknemers maar van individuele incidenten verspreid over het hele land. Bovendien blijkt er eveneens dat familieleden slechts in sommige gevallen geïsoleerd werden en dan in het bijzonder in de zoektocht naar de vroegere werknemer. Een loutere verwijzing naar het werk van uw broer kan derhalve niet volstaan om een beschermingsnood in uw hoofde aan te tonen. Daarbij dient er aangestipt dat u geen enkele indicatie dat de taliban op de hoogte is van de tewerkstelling van uw broer, jullie familiebanden en hun vervolgingsdrang aanlevert tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bracht u deze indicaties aan in de maanden na uw interview. Evenmin verduidelijkt u waarom de taliban nog steeds interesse in de persoon van uw broer zou hebben zo'n zeven tot acht jaar na zijn definitieve vertrek uit Afghanistan (CGVS 10/4/2018, p.4). Evenzo brengt u geen enkel stuk aan ter staving van uw bewering dat de taliban van deur tot deur gaat om mensen te vermoorden of meisjes te ontvoeren (DVZ Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Er moet dan ook besloten worden dat u door uw verwijzing naar het werk van uw broer en uw blote bewering over de intentie en de praktijk van de taliban geen nieuw element dat uw kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergroot aanreikt. De neergelegde foto's van uw broer met Amerikaanse militairen kunnen geen actuele beschermingsnood in uw hoofde aantonen en evenmin kan er uit deze stukken afgeleid worden dat de man in de foto's daadwerkelijk uw broer is."

Verzoeker laat dit motief van de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift geheel ongemoeid. Gezien onderhavig motief van de bestreden beslissing niet dienstig wordt weerlegd, blijft dit onverminderd

gehandhaafd. De Raad merkt ten overvloede nog op dat verzoeker op geen enkel moment tijdens zijn vier vorige verzoeken enig gewag maakte van een problematiek vanwege de werkzaamheden van zijn broer als tolk. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers familie op enig ander moment het doelwit was van vervolging vanwege deze voorgehouden werkzaamheden, hetgeen zijn plotse aangehaalde vrees sterk loutert.

In aanvullende nota merkt verzoeker nog op dat hij een risico loopt vanwege te zijn tewerkgesteld in de reclamesector. Verzoeker wenst hierover gehoord te hebben aangezien de machtsvername van de taliban zijn verleden werkzaamheden een risicovol karakter geeft.

Waar de verzoeker meent dat hij diende te worden gehoord verwijst de Raad naar artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“§ 1.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning. Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer :

1° [...]

2° [...]

3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

§ 3.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.”

De commissaris-generaal heeft aldus een discretionaire bevoegdheid om een persoonlijk onderhoud te organiseren indien hij dit nodig acht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming een persoonlijk onderhoud heeft gehad. Ook in de daaropvolgende verzoeken werd verzoeker de gelegenheid geboden om een aantal verklaringen af te leggen aan de hand van een vragenlijst en de mogelijkheid gegeven om bijkomende stukken neer te leggen. Aldus is aan de hoorplicht voldaan. Bovendien merkt de Raad nog op dat verzoeker middels zijn verzoekschrift en aanvullende nota de mogelijkheid heeft om nieuwe elementen aan te brengen, zodat hij niet aantoonde dat het feit dat hij niet opnieuw werd gehoord door de commissaris-generaal voor een persoonlijk onderhoud in het kader van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming een negatieve invloed heeft op de beoordeling van dit verzoek.

Wat de foto's betreft waaruit zou moeten blijken dat verzoeker was tewerkgesteld in de reclamesector stelt de Raad vast dat uit deze vage, niet-specifieke foto's niets kan worden afgeleid, althans zeker geen enkele vorm van tewerkstelling. Bovendien merkt de Raad op dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De Raad ziet ook niet in, althans wordt dit door verzoeker op geen enkele manier aangetoond, op welke manier werk in de reclamesector het risico in hoofd van verzoeker zou verhogen. Dit kan aldus niet als een nieuw element aangenomen worden dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België en stelt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt om te worden geïdoleerd als iemand die is 'verwesterd', oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-Talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat *"zina"* betreft – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De Taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de Taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de Taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder Taliban-sympathisanten en sommige Taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan.

De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLOnews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan.

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *“Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk”* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker meent in zijn verzoekschrift en aanvullende nota dat hij bij een terugkeer zal worden gepercipieerd als verwesterd. Verzoeker legt in dit verband bewijs neer van zijn werkzaamheden in België.

Verzoeker komt in zijn verzoekschrift echter niet veel verder dan een theoretisch betoog dat hij als verwesterd zal worden gepercipieerd. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij enig risico loopt om te worden aanzien als zijnde ‘verwesterd’.

In aanvullende nota wijst verzoeker nog op het gegeven dat hij hier vijf jaar lang verblijft en zijn vormende jaren hier doorbracht. De Raad benadrukt hierbij opnieuw dat verzoeker rond de 24 jaar oud was toen hij voor het eerst in Europa aankwam. Enige toespelingen over verzoekers jonge leeftijd zijn dan ook niet dienstig. De loutere vaststelling dat verzoeker hier vijf jaar verblijft heeft ook niet tot gevolg dat er enige mate van internalisering van Westerse waarden bij verzoeker speelt. Het gegeven dat hij bij zijn broer zou verblijven doet hier geen enkele afbreuk aan. Uit de loutere werkzaamheden kan ook geen mate van verwestering worden afgeleid.

De Raad is aldus van oordeel dat ook verzoekers aangehaalde verwestering geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Ter volledigheid merkt de Raad op dat verzoeker geenszins heeft verklaard dat hij Hazara zou zijn, doch eerder Tadzjiek, in weerwil van het verzoekschrift.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker toont evenmin andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

De Raad is aldus van oordeel dat de door de verzoeker aangehaalde huidige humanitaire situatie in Afghanistan geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Verzoekers toelichting over Logar is dan ook niet dienstig.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het willekeurig geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

De Raad ziet verder niet in hoe het gegeven dat verzoeker vijf jaar geleden Afghanistan verliet een persoonlijke omstandigheid zou behelzen die het risico in zijn hoofd zou verhogen. Voorts kan het verzoekschrift niet worden gevolgd waar wordt toegespeeld op de beperkte maturiteit van verzoeker, daar eerder al werd vastgesteld dat verzoeker een 34-jarige volwassen man is.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de hoofdstad Kabul. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Tot slot toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

De Raad is aldus van oordeel dat de door de verzoeker aangehaalde precaire veiligheidssituatie in Afghanistan geen nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Er zijn ook geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van de vorige verzoeken om internationale bescherming.

Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Voorts heeft de commissaris-generaal in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refoulement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP